

Chương 3

Thủy nhú mảy đọc. Hàng chữ vền vẹn có một câu "Mong em hãy cố gắng!" Một vài đứa xì xào rồi bĩu môi. Lam cất tấm thiệp vào túi, chống tay nghĩ ngợi. Thủy lắc đầu, quay vào với bàn học. Cô đang ôn bài vì sợ kiểm tra miệng. Học kỳ I kết quả của Thủy chưa cao nên cô tự hứa phải cố gắng nhiều hơn nữa. Cô đặt Quân là mục tiêu thứ nhất, rồi Xuyên là mục tiêu thứ hai để cố gắng. Hai người bạn như hai bông hoa hương sắc của lớp, được thầy chủ nhiệm khen nức nở. Thủy cũng muốn được khen !

Tiếng trống vào tiết. Cô giáo dạy địa ung dung bước vào. Cô cười với học sinh một cách lạnh ngắt rồi lại nghiêm khắc lia sỏ, phán :

- Ngọc Lam lên bảng !

Cả lớp sửng sốt. Môn đầu tiên của một học kỳ mới, Lam mở đầu. Rồi sau đó là những tiếng quát tháo của cô. Ai nấy đều sợ xanh mặt ! Lam cầm vở lên. Cuốn vở còn mới nguyên, không ghi chữ nào. Cô giáo cau mày :

- Vở em đâu !

- Em thay vở rồi. Cô đặt câu hỏi đi ạ !

Cô giáo lừ mắt trước vẻ mặt bình thản của Lam. Cô gật gù

: - Được rồi... nhưng em có thuộc bài không?

- Thưa cô, cô cứ đặt câu hỏi ! Lam nhỏ nhẹ khiến cô giáo tức điên. Cô ra một câu hỏi tổng quát toàn bài, thuộc loại khó xơi.

Quân lắc đầu :

- Sổ đầu bài lại bị điểm 8!

Xuyên im lặng, mắt đăm đăm nhìn Lam, tự nhiên cảm thấy Lam xa lạ quá !

Lam trả lời rành rọt. Cách sắp xếp ý tuy không theo trong sách nhưng có trật tự và logic. Mỗi ý được cô minh họa bởi những dẫn chứng rất xác thực lấy ra từ những quyển sách chuyên khoa nào đó mà chỉ có những người nghiên cứu như cô giáo mới có. Cả lớp tròn mắt nhìn Lam như người từ hành tinh lạ. Cứ tưởng sẽ được một mẻ cười vỡ bụng như lần trước, không ngờ Lam lại nói thuyết phục thế. Cô giáo càng giật mình hơn. Một cách hiểu sâu sắc thế thì không thể nào là học vẹt. Lẽ nào cô lại đánh giá sai một con người?

Lam về chỗ với một điểm 10 đỏ ***i. Mọi con mắt tò mò đều nhìn về phía cô, Lam ngó lơ ra ngoài cửa. Lờn bà ngoài lại vắng vắng bên tai, xen vào đó là tiếng nước nở của người đàn bà, người mà cô phải gọi là mẹ. Lam khẽ nhăn mặt, nhìn lên bảng. Cô giáo ghi bài với nét chữ run run...

Đến giờ toán thầy giáo bước vào và chiếu tia nhìn về phía Lam. Thầy đã nghe cô giáo Địa kể chuyện không ngờ và lòng day dứt của cô đối với thái độ từ lâu của mình. Đã có lúc thầy coi Lam là một đứa học sinh tầm thường và không có gì đáng để thầy quan tâm. Cách trình bày rất rối, rườm rà và thiếu chính xác, thầy đã không ưa. Nhưng tại sao cô giáo lại có vẻ ân hận? Các thầy cô lâu năm lại đánh giá sai một con người ư?

Thầy quyết định dùng các ngón năm xưa để tìm thiên tài. Cách đây 2 năm, thầy đã tìm thấy Việt Phương và bây giờ thì chẳng còn ai nữa !

Thầy đạo mạo:

- Các em lấy giấy làm bài kiểm tra 15 phút !

Cả lớp hoang mang song cũng không xin xỏ như mọi lần.
Thầy nói trước lớp :

- Đề này yêu cầu các em làm nghiêm túc Nào, bắt đầu ghi đề!

Thầy đọc đề, một đề đại số ngắn gọn nhưng lập lờ khó hiểu. Một vài đứa vùi đầu vào viết, tính toán; một vài đứa ngồi nhả nhẩn cắn bút Thủy cố căng óc ra nhớ các công thức đã học song cũng vô ích Cô nhìn về phía Quân và Xuyên, cả hai đứa cũng đang hí hoáy trên tờ giấy nháp Thủy không mấy quan tâm tới Lam, cô chỉ nhìn liếc qua, sau chữ "bài làm" giấy vẫn trắng. Lam vẽ những vòng tròn vô định trên trang giấy trắng, đầu căng rạ Không thể chịu thua bài toán này ! Trong đầu cô loé lên một ý nghĩ rồi cô cầm bút viết . Ở phía trên, thấy giáo quan sát cô rất kĩ, lòng nghi hoặc những điều đã được nghe

Hết 15 phút, thầy thu bài Học sinh hỏi nhau kết quả, cách làm... râm ran khắp lớp. Thầy nhìn lướt qua. Có bài thì sai cách làm, có bài thì dài và rất rối. Thầy lần bài của Quân và Xuyên. Thất vọng ! Đây không phải là cách mà thầy muốn đề cập đến. Bài làm của Lam ngắn, thầy lướt qua rồi chợt dừng lại. Cách đây 2 năm có một em đã trình bày cách này rất hoàn hảo Và em đã được đánh giá là thiên tài... Thầy đã đánh giá sai một học sinh !

Cả lớp im lặng nghe thầy giáo nói :

- Bài này, mục đích của tôi là tìm ra một cách giải độc đáo nhất. Và tôi đã tìm được !

Không ai bảo ai, mọi người đều nhìn về phía Quân và Xuyên.

Cả hai vẫn im lặng.

- Tôi tiếc rằng tôi đã sai lầm trong học kỳ qua, bỏ em này ra khỏi "tầm ngắm". Cách làm bài của em rất giống với các làm của em Việt Phương cách đây 2 năm. Cả lớp chỉ có duy nhất Việt Phương làm được với cách độc đáo này.

Có tiếng xầm xì ngưỡng mộ. Thầy nghiêm giọng :

- Lam, tại sao em lại có hướng giải quyết này?

Lần này ai cũng kinh ngạc thật sự. Lam đứng lên , chậm rãi :

- Em nghĩ, cách giải một bài Toán xuất phát từ những kiến thức ta học, và cả sự quyết tâm , sự say mê với nó... Hướng giải quyết bài toán đến với em một cách tình cờ !

"Nói y như văn" ---- ai đó bĩu môi. Thầy giáo cũng không hài lòng lắm về câu trả lời của Lam. Lam là một người tài nhưng biết ẩn mình !

Không ai biết trong đầu Lam đang nghĩ gì, Lam có bao nhiêu mặt nạ và đâu là mặt thật của Lam. Có gì đó khiến người ta sợ Lam, tránh Lan hơn là muốn gần gũi. Lam càng tỏ ra khinh khỉnh, hơn người thì Lam càng cô độc !

Rời trường, Lam thì đạp xe còn Quyền thì chạy xe thật chậm bên cạnh. Lam im lặng khiến Quyền lo lắng. Anh định hỏi thì Lam dừng xe lại, nói ngắn :

- Vào quán nhé?

- Ừ ! --- Quyền vội gật đầu.

Cả hai vào một quán giải khát và chủ quán thì không lạ gì Quyền. Cô ta đơn đả mời và còn liếc mắt một cái. Quyền chỉ cười. Lam nhỏ nhẹ :

- Đó là quá khứ của anh?

- Ừ ! ----- Quyền lại gật.

Lam đón ly sữa từ tay Quyền. Cô uống một chút rồi thôi. Quyền thấy lạ, hỏi :

- Em sao thế?

- Em đang thay đổi !---- Lam dịu dàng nói ----- Và em muốn anh cũng thay đổi.

Quyền nhún vai coi đó là chuyện đùa. Thường thì những câu chuyện với Lam đều thế cả !

Lam vẫn bình thản :

- Anh không thể buông xuôi như thế ! Con người ta vì cái xa hơn là vì cái gần. Anh hãy chú tâm vào học đi.

Quyền cười nhẹ :

- Anh trượt dốc rồi, anh không còn đủ sức để lên đâu !

Lam im lặng. Cô biết Quyền rất thông minh, chỉ tại anh ham chơi quá. Quyền lại là người tốt , đánh để cô giúp lắm chứ !

- Em sẽ giúp anh !

- Em? ---- Quyền bật cười ----- Thôi, đừng đùa nữa

! Lam không buồn giận , cô ôn tồn nói :

- Em biết anh nghĩ rằng em học kém.... Nhưn đó là học kỳ I , còn bây giờ em tin không có ai có thể bằng em cả.

Quyền im lặng. Giờ anh tin đó là sự thật , Lam đang nghiêm túc thật sự !

Lam cười nhẹ :

- Anh sắp ra trường rồi. Phải xác định tương lai cho mình chứ? Đừng dựa vào ông bố nữa.

Quyên giận. Anh không bao giờ có ý định dựa vào bố, vậy mà Lam dám nói thế. Anh chống tay xuống bàn, rít lên :

- Em không cần phải nói thế ! Em có còn là bạn của tôi nữa không?

Lam vẫn không nao núng. Cô chậm rãi nhả từng từ :

- Thì không đúng thế sao? Anh chẳng đang đem tiền của bố anh ném vào các cuộc vui? Nếu anh không đỗ Đại Học thì bố anh cũng sẽ...

- Im ! Im ngay ! ----- Quyền hét lên.

Lam đứng dậy, nói nhẹ :

- Anh đừng bảo thủ. Bao giờ anh muốn thay đổi thật sự thì hãy đến gặp em / Còn nếu không thì khỏi. Chào anh !

Lam bỏ lại Quyền với nỗi giận dữ khôn tả. Anh mà phải lụy cô ư? Rồi cô sẽ phải đến tìm và xin lỗi anh. ANh là ai kia chứ? Một kẻ nổi tiếng , một kẻ giàu có... Không một ai có quyền xa anh một khi anh chưa cho phép. Kể cả Lam... Nhưng rồi lòng Quyền chùng xuống. Lam không như những cô gái kia , không bị lụy vào anh.

Lam rất kiêu hãnh và lạnh lùng. Cô luôn làm được những điều cô nói. Vậy là Quyền phải xa cô ư? Bỗng dưng lòng Quyền thấy buồn hẳn... Hình như Lam đã troe thành một cái gì đó rất quan trọng trong anh.

Lam lại nhận được một bưu thiếp, lời ghi vắn vẹn như lần trước .

Lần nay, Lam cũng nhét luôn vào túi, không một câu bình luận. Thuỷ tò mò hơn rất nhiều, cô ngồi suy đoán mà không ra. Cô không thê ngờ Lam có thể thản nhiên đến thế! Con người lạnh lùng chẳng ?

Lam học tiến bộ vượt bậc tất cả các môn. Môn Toán thì hình như Quân và Xuyên kém hẳn một nước. Quân và Xuyên không bực nhưng lũ bạn tôn sùng 2 đứa bực ra mặt. Nhất là tên công tử bột hiếu chiến tên Bình. Thằng này luôn nhìn Lam với con mắt miệt thị và tức tối. Nếu không vì Lan suốt ngày kè kè bên Quyền thì nó đã cho người đánh Lam một trận. Cái thằng chỉ công nhận Quân và Xuyên là nhất thôi ! Nó vận động các bạn xa lánh Lam. Lam biết nhưng vẫn im lặng. Bình là đồ con trai bỏ đi !

Bình để ý thấy hôm nay Lam toàn đi một mình. Nó hứng chí vạch ra một kế hoạch đe dọa và lấy làm hài lòng lắm. Chắc chắn Lam sẽ

sợ xanh mặt và thôi không nổi đình nổi đám ở lớp nữa .

Lam đạp xe trên đường một cách bình thản, không hề biết có kẻ rình rập mình. Tới một đoạn đường vắng co hơi so người lại vì lạnh. Một tên con trai vượt qua, lấy tay hất đổ xe Lam. Cô ngã sấp xuống đường, bàn tay sứt sứt và rướm máu. Lam ngược mắt tìm thủ phạm... Trước mắt cô là 2 thằng con trai, vẻ côn đồ hiện ra trên mặt. Chúng cười mỉa mai. Một tên kéo sệch lam lên, giọng khàn vì vỡ tiếng:

- Con nhỏ này thích chơi nổi lắm đó !

Tên còn lại phụ hoạ:

- Vậy mình cho mặt nó "nổi mụn" đi! Cho chừa cái tội chơi

nổi. Lam quắc mắt, gạt tay nó ra khỏi áo mình:

- Bọn khốn ! Ai thuê chúng mày?

- Mày không cần biết ! Giải quyết mau!

Cả 2 xông vào. Lam lùi lại, hét lên:

- Đồ tồi! Tao không tha cho chúng mày đâu!

Đợi một thằng lao vào gần, Lam nắm chặt cổ tay nó, dùng đòn quật của Judo, quật nó xuống đường. Tên còn lại cũng nắm thẳng cẳng, rên rỉ cho cái lưng ê ẩm của mình.

Lam đặt chân lên ngực một tên, đe dọa:

- Tau biết kẻ nào dẫu tay rồi! Tụi mày nhớ lấy bài học này nhé. Hai thằng con trai xúm lại đánh 1 đứa con gái mà không biết nhục à ?

Nói xong, Lam dựng xe, lại thong dong đi tiếp. Ở đằng xa, Bình tròn mắt nhìn. Không thể ngờ được, Lam có võ. Con nhỏ đó là gì mà hoàn hảo vậy ?

Lam về nhà, băng vết sứt trên tay lại. Bà cô rất lo lắng nhưng Lam gạt đi. Vết thương này không có gì. Những ngày luyện võ với thầy còn trầy trụa hơn nhiều. lam biết mình đã bị lộ. Tên Bình ngày mai sẽ biết tay cô.

Sáng hôm sau, Lam vào lớp với khuôn mặt lạnh như nước đá. Trống truy bài đã điểm. Bình lăm lét đưa mắt nhìn Lam, thấy không có động tĩnh gì. Cậu chắc ăn Lam không thể làm gì vì cậu ngồi ngay sau lớp trưởng và lớp phó. Ít ra thì vuốt mặt phải nể mũi chứ.

Thủy hỏi nhỏ khi thấy 2 bàn tay Lam băng trắng:

- Sao thế ?

Lam gằn giọng:

- *** cắn đấy!

Bình chột dạ, hơi ức một chút song vẫn im lặng.

Thủy vẫn ngây thơ, hỏi lại:

- Làm gì mà bị *** cắn?

Lam nói to đủ cho cả lớp nghe thấy:

-Ghen ăn tức ở thì cắn bậy, thế thôi!

Bình nóng mặt:

- Cậu nói ai?

Lam quay quắt lại nhìn Bình, cười khẩy:

- Tớ nói ai thì cậu hiểu rõ nhất chứ? Là con trai mà sao cậu tiểu nhân thế?

Bình giận quá mất khôn, câu sấn lại:

- Mày không được nói thế. Đồ con gái

Lam cũng đứng phắt dậy:

- Con gái làm sao, mày nói nốt đi.

Bình chùn xuống:

-Đồ cà chớn!

"Bốp" ----- Lam thẳng tay tát cho Bình một tát. Bình chới với ngã về phía sau, may có Quân đỡ. Quân can thiệp:

- Lam, sao lại đánh bạn thế?

Bình đứng thẳng dậy, hét lên:

Mày đừng có cậy thằng Quyền mà làm vương làm tướng. Ở lớp này không ai sợ mày đâu mà chỉ khinh mày thôi.

Lam lạnh lùng:

- Mày sẽ ném đủ đòn đó, thẳng nhãi. Tội của mày thì

... - Tao thách đấy, mày sẽ bị đuổi học.

Lam lao vào tóm ao Bình tát thêm cái nữa. Bình cũng đấm nhưng trượt. Mọi người la hét. Quân can ngăn:

- Thôi nào, đừng đánh nhau nữa!

Xuyên hét lên:

- Thôi ngay đi, đang giờ truy bài đấy!

Lam không nghe. Cô tóm cổ áo bình, quật cậu ta xuống nền

nhà. Cả lớp kinh hoàng. Bình đau đớn cả lưng và hông, lồm cồm bò dậy. Lam giang tay định đỡ thì Quân lao vào húc trợn. Máu mũi của Quân tuôn ra làm thất kinh các bạn gái. Lam dừng lại, lạnh lùng nói:

- Đi ra! Tôi không muốn đánh cậu đâu. Còn thằng kia, nó phải chịu cái đau gấp 10 lần chỗ đau ở tay của tôi.

Xuyên đứng giữa, quắc mắt:

- Cậu còn là con gái nữa không? Đừng có côn đồ như thế. Bình đã làm gì cậu nào?

- Không cần biết! Tránh ra!

Quân ôn tồn:

- Lam, bình tĩnh đi!

- Có chuyện gì thế?

Cả lớp nhìn ra. Việt Phương đứng ở cửa lớp. Lam thoáng cau mày. Bình bò dậy, chạy vội ra sau lưng Phương lúng túng:

- Nó, nó đánh em!

- Ai? ---- Phương nhướng mày.

Thủy cau có:

Lam chỉ trừng trị lại người đã làm cho cậu ấy phải băng bó thế kia thôi.

Xuyên đỡ Quân dậy, khó chịu với Thủy:

- Đau mà còn dám được Quân ra nông nổi này.

Phương nhìn xuống bàn tay Lam, lòng xót xa khi thấy màu trắng toát. Chưa kịp lên tiếng thì Bình đã ưỡn ợt sau lưng:

- Nó vu oan em! Em có bao giờ thèm đánh con gái... Lam từ từ tiến lại, Bình càng nép sau lưng Phương. Lam gằn:

- Mày nói láo hả! Cái miệng chưa sưng chưa chừa. Tao phải vả cho biết điều. Anh tránh ra đi!

Phương lắc đầu:

- Không nên việc gì cũng phải dùng đến vũ lực!

Lam hét lên:

- Anh đừng có dạy tôi. Bọn con trai các người cùng một ruột với nhau cả. Tôi căm ghét các người!

Chưa dứt câu, Lam đã lao về phía Bình, tay vung lên. Chưa kịp hạ xuống đã bị Phương giữ lại. Lam cúi mình, định dùng đòn quật của Judo song Phương đã nhảy lên cao và tránh được trước bao cặp mắt ngạc nhiên. Lam lúng túng:

- Anh...

Phương bình thản:

-Không phải lúc nào cũng có thể dùng Judo được đâu, Tôi sẽ không để em mắc sai lầm nữa đâu.

Xuyên bực bội :

- Cậu có còn là học sinh lớp này nữa không đấy. Phải biết kỉ luật và đoàn kết chứ? Người không biết điều thì chẳng làm nên trò

trống gì đâu.

Lam nghiêng đầu hỏi lại:

- Bạn ra lệnh tôi ư?

- Đúng! Cậu hãy thôi ngay cái trò phá phách này

đi! Lam khinh khỉnh:

- Tôi không bao giờ biết nghe lệnh ai đâu. Đừng vô

ích! Lam quay sang Bình khiến hắn tái mặt. Lam nhú

mày: - Đồ tồi!

Cô đi vào chỗ, rut tui đeo ngang người và đi thẳng. Cả lớp
ngao ngán lắc đầu.

Xuyên nhìn Phương áy náy:

- Bọn em xin lỗi đã làm phiền anh !

Phương phẩy tay:

- Anh đi chăm thay cò đỡ lớp anh. Thôi, coi như số anh xui. Mà
em nên đưa Quân xuống phòng y tế đi. Cú đâm đó không nhẹ
đâu.

Quân phẩy tay:

- Em không sao!

Một dòng máu chảy ra, Xuyên hốt hoảng:

- Trời! Thế mà bảo không sao! Thôi để tớ đưa xuống.

Phương nhìn Quân thông cảm. Vết thương này cho thấy Lam rất mạnh, Còn quá nhiều điều anh chưa biết về cô bé.

Phương cười nhẹ:

- Xuyên nên ở lại lớp. Để anh giúp cho.

- Ở... -- Xuyên đỏ mặt khi nhìn vào ánh mắt Phương. Chưa bao giờ cô cảm thấy gần anh như thế ...

Đưa Quân ra cửa, Phương quay lại nói to:

- Anh thấy lớp em nên coi lại cách đối xử với Lam. Anh tin rằng Lam không hoàn toàn xấu như các em nghĩ đâu. Lam cần sự thông cảm của bạn bè...

Xuyên chết sửng. Anh mới tiếp xúc với Lam lần đầu sao anh nói thế? Cách anh gọi tên Lam cũng rất dỗi dằn, tha thiết... Họ có gì với nhau sao?

- Không cần anh nói hộ ---- Lam tựa cửa cười mỉa

mai. Phương không vừa, anh hỏi:

- Tôi tưởng cô bé rời khỏi chiến trường rồi chứ. Thích làm theo ý mình lắm cơ mà?

Lam đi thẳng vào chỗ, quờ tay vào ngăn bàn, móc ra lá thư chưa bóc. Bình dạt ra xa, sợ hãi. Phương đẩy Quân đi, trên môi anh nở một nụ cười bí hiểm.